మలుపు

- శారద

బెంగుళూరు బస్టాండు రద్దీగా ఉంది. అసలే శుక్రవారం, పైగా సాయంత్రం ఆరుగంటల సమయం. హైదరాబాదు వెళ్ళే బస్సు కదలటానికి సిద్ధంగా ఉంది. ఆ బస్సు అలా నిలబడి చాలా సేపే అయింది. చదివేసిన పేపరు పక్కన పెట్టి విసుగ్గా కిటికీలోంచి బయటికి చూసింది సురేఖ. బస్సు అందుకోవాలని ఆదరాబాదరాగా బాగ్‌లో బట్టలు పడేసుకుని వచ్చింది. ఇంత లేటవుతుందని ముందే తెలిసుంటే... తన ఆలోచనకి తనకే నవ్వొచ్చింది. జరగబోయేది ముందే తెలిస్తే అసలు జీవితం ఎలా ఉంటుంది? ఏ మలుపులూ లేకుండా సాఫీగా, చక్కగా ఉన్న రోడ్డు మీద ప్రయాణంలా చాలా బోరింగ్‌గా ఉంటుంది కాబోలు. ప్రయాణం అన్నాక కొన్ని మలుపులూ, ఏ మలుపులోంచి ఎవరొస్తారో, ఏం చేస్తారో, తెలియని ఒక రకమైన అనిశ్చిత పరిస్థితి ఉంటేనే కొంచెం ఉత్సాహంగా ఉంటుందేమో, లేకపోతే ఏ మార్పులూ మలుపులూ లేకుండా ఏం బాగుంటుంది, తన బ్రతుకులా నిస్సారంగా..!

బహుశా ఆడవాళ్ళ జీవితంలో పెళ్ళీ పిల్లలు అన్నిటికంటే పెద్ద మలుపులు. వాళ్ళ ఆలోచనలనీ, ప్రయారిటీస్‌నీ, నిజానికి వాళ్ళ వ్యక్తిత్వాలని కూడా మార్చగలిగే మలుపులు. తనూ పెళ్ళితో కొంచెం మారిందేమో కానీ, పిల్లలు పుట్టక పోవటంతో ఒక రకమైన నిరాశ, నిస్తేజం ఆవరించాయి. పెళ్ళప్పుడు ఎంతో ఆశాజనకంగా, రంగు రంగుల్లో కనిపించి ఊరించిన భవిష్యత్తూ, పదేళ్ళు దాటేసరికి రొటీన్లా, అర్థంలేనట్టు అనిపించసాగాయి. చుట్టాలనీ, స్నేహితులనీ దిగ్భ్రాంతిలో ముంచుతూ తను చాలా మంచి ఉద్యోగాన్ని వదిలేసి ఒక ఎన్.జీ.ఓ.లో చేరి సమాజ సేవ చేయటం మొదలు పెట్టింది. అయినా తన మానసిక స్థితిలో ఏమీ మార్పులేదు. ఏమాత్రం తన బాగోగులు మనసుకి పట్టించుకోని భర్తా, అతన్నేమీ అనలేని తన బలహీనత, చుట్టూ ఉన్న మనుషుల వెక్కిరింపు మాటలు... నిజానికి, తన చదువూ, వదిలేసిన ఉద్యోగం, హోదా, డబ్బూ చూసి తననెవరూ పిల్లలు లేని విషయం ఎత్తి నొప్పించరు. అలా ఎవరైనా మొరటుగా తనతో మాట్లాడి ఉంటే, తనూ వాళ్ళతో పెద్ద జగడం చేసి తన మనసుని కొంచెమయినా చల్లబర్చుకునేదేమో. కానీ ఆ అతి మర్యాద మాటలు,

"మీకేమండీ, పిల్లలు లేని అదృష్టవంతులు, ఎంత స్వతంత్రం, స్వేచ్ఛ! కావాలంటే మా పిల్లల్ని తీసుకోండి" లాంటి చెత్తజోకులు, లేదా అదేదో పెద్ద విషయం కానట్టు తనని లాలిస్తూ అనే మాటలు, ఇవి ఎక్కువగా బాధిస్తున్నాయి. కొన్ని రోజులు హైదరాబాదు వెళ్ళి మా అన్నయ్య దగ్గరుండొస్తాను, అంటే మౌనంగా టిక్కెట్టు కొనిచ్చిన భర్త, కనీసం మళ్ళీ ఎప్పుడొస్తావని అడగలేదు. చాప కింద నీరులా తనకి తెలియకుండానే ఇంత దూరం ఎప్పుడొచ్చింది తమ మధ్య? పిల్లలు లేని ప్రతి దంపతులూ ఇంతేనా? భార్యా భర్తలని దగ్గరకి చేర్చేదీ, జీవితాంతం కలిపి ఉంచేదీ ఆ పిల్లలూ, వాళ్ళ పెంపకాలూ, ఆ సమస్యలేనా? అతను మొదటినుంచీ తనతో ముభావంగానే ఉన్నాడు. ఆ ముభావానికి అర్థం తనకి తెలుసు కాబట్టి తను దానిని పెద్దగా పట్టించుకోలేదు, దాన్ని ఎలాగూ తను వదిలించగలదనే ధీమాతో. తను చాలా తెలివైనది. గల గలలాడుతూ, జలపాతంలా నవ్వుతూ, పుస్తకాలు చదువుతూ, వాటిని గురించి చర్చిస్తూ, తను ఎక్కడుంటే అక్కడ లైవ్లీగా, బాగుంటుందని ఫ్రెండ్స్ అంతా తన కంపెనీ కోసం పడి చచ్చేవారు. అలాంటిది తన జీవిత సహచరుడు స్తబ్దుగా, ముభావంగా ఉండటమా! "నెవర్, ఐకెన్ ఫిక్స్ ఇట్" అనుకుంది ఎప్పట్లాగే ఓవర్ కాన్ఫిడెన్స్‌తో. తను తన ప్లాన్‌లన్నీ ఆచరణలో పెడుతుండగానే, దేవుడు చావు దెబ్బ తీసాడు, తనకి పిల్లలు పుట్టరన్న డాక్టర్ రిపోర్టుతో. తనకెందుకో ఒక్కటే క్షణంలో అన్ని ఆశలూ చచ్చిపోయిన

భావనొచ్చింది. తను చేసిన తప్పుకి భగవంతుడింత పెద్ద శిక్షవేస్తాడని ముందే తెలిసుంటే ... ఆలోచనల్లో పడి కొట్టుకుపోతున్న సురేఖ, హడావిడిగా ఆటో దిగి పెద్ద బ్యాగు పట్టుకుని బస్సెక్కుతున్న స్త్రీని చూసి ఉలిక్కిపడింది. అరె, తనిక్కడుందేమిటి? ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం. ఈ బస్సు దిగి ఇంకొక బస్సెక్కుదామన్నా టైం లేదు. ఇప్పుడు తనొచ్చి పక్కనే కూర్చుంటుందేమో, ఇంకెక్కడా సీట్లు ఖాళీ ఉన్నట్టు లేవు. ఇక్కడే తను ఇండియన్ ఇన్స్టిట్యూట్లో ఫాకల్టీలో ఉందని తెలుసు కానీ ఇలా ఎదురు పడుతుందనుకోలేదు. గబగబా పేపరు తీసి ముఖాని కడ్డం పెట్టుకుంది.

అనుకున్నట్టుగానే ఆమె తన పక్కనే వచ్చి కూలబడింది. కనీసం పక్కనెవరున్నారో కూడా చూసేంత టైం లేనట్టు పెట్టెలోంచీ ఒక లావాటి పుస్తకం తీసి చదువుతూ కూర్చుంది. ఇప్పుడు తను పలకరించాలా వద్దా? పెళ్ళయ్యిందో లేదో? అయ్యే ఉంటుంది, పిల్లలు కూడా ఉండే ఉంటారు. తనూ తనకి ఇద్దరు బిడ్డలని చెప్పేస్తే సరి. మెల్లిగా పేపరు మడిచి రెండు క్షణాలామె వంకే చూసింది. ఆ చూపుల స్పర్శ తగిలిన దానిలా తలెత్తి చూసిందామె.

"మీరు..." ఆమె తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది. తనకి ఆమె బాగా తెలుసు కానీ, ఆమెకి తనంత బాగా తెలియదు మరి. కేవలం ముఖ పరిచయం. అందుకే త్వరగా గుర్తు పట్టలేకపోతోంది.

"సురేఖ, మీ పేరు రేఖ కదూ?"

"అవును. మిమ్మల్నెక్కడో చూసాను."

"హైదరాబాద్‌లో విమెన్స్ కాలేజీలో మనిద్దరం బాచ్‌మేట్స్‌మి. దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళ క్రితం,"

"ఆ! అవునవును. నా పేరు రేఖ, మీ పేరు సురేఖ! అందుకే అందరూ నవ్వే వాళ్ళు. రేఖ - సురేఖ, సినిమా పేరులాగుంది అంటూ", పాత రోజులు గుర్తు రావటంతో ఆమె నవ్వింది.

"అవును, ఇద్దరం ఒకటే క్లాసయినా వేరు వేరు సెక్షన్‌లలో ఉండే వాళ్ళం".

"ఇరవై ఏళ్ళయినా నువ్వేమీ మారలేదు! లావు కూడా కాలేదు", రేఖ మాటలకి నవ్వొచ్చింది. కొంచెం గర్వంగా కూడా అనిపించింది.

"యూ టూ" తనూ నవ్వుతూ అంది.

"ఎక్కడ ఉండటం?"

"హైదరాబాద్‌లో! చిన్న పని మీద బెంగుళూరొచ్చాను", కొన్ని సార్లు తనెందుకబద్ధం చెపుతుందో తనకే అర్థం కాదు.

"అవునా? నేనిక్కడే బెంగుళూరులో ఉంటున్నాను. "ఇంకా ఎక్కువ వివరాలేమీ ఇవ్వలేదు, ఎందుకో!

"ఉద్యోగం చేస్తున్నావా?" మళ్ళీ రేఖ అడిగింది.

"లేదు. ఇల్లూ పిల్లలతోటే క్షణం తీరికుండదు. యం.యస్సీ. కాగానే పెళ్ళయింది. ఇద్దరు పిల్లలు. ఇంటర్లో ఒకళ్ళు, హైస్కూలులో ఒకళ్ళు చదువుతున్నారు. నాలుగురోజులిక్కడ ఉన్నానే కానీ, మనసంతా అక్కడే ఉందంటే నమ్ము! ఆయనైతే మరీ, ఒక్కరోజు ఆఫీసు నుంచీ వచ్చేసరికి ఇంట్లో లేకపోతే, వెతుక్కుంటారు. మా అన్నయ్య ఇంటికని నాలుగు రోజులు ఎలాగో బతిమిలాడి వచ్చాను. రేపొద్దుటికి ఇంట్లో ఉంటాను." ఉత్సాహంగా ఉన్నవీ లేనివీ కలిపించి చెప్పింది పావుగంట సేపు. తరువాత ఊపిరి పీల్చుకుని అడిగింది, "నీ గురించి చెప్పు" నవ్వింది రేఖ, "నా గురించి చెప్పటానికేమీ లేదు. పెళ్ళి చేసుకోలేదు. యం.యస్సీ, పీ.హెచ్.డీ చేసి ఇక్కడే ఇండియన్ ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ సైన్స్‌లో ఫాకల్టీలో ఉన్నాను. మా నాన్నగారికి ఒంట్లో బాలేదంటే హైదరాబాద్ వెళుతున్నాను, అంతే".

అంతేనా? అయితే రేఖ పెళ్ళే చేసుకోలేదా? అయ్యో పాపం! చదువూ అందమూ, డబ్బూ తెలివీ అన్నీ ఉండి పెళ్ళెందుక్కాలేదో? తనకంటే డబ్బు లేక సంబంధాలు వెతకటం కష్టమయింది కానీ, రేఖ వాళ్ళలా కాదే? కాలేజీకి మంచి బట్టలేసుకుని రోజూ ఆటోలో వచ్చేది.

"పెళ్ళి ఎందుక్కాలేదు? ఏమయినా ప్రాబ్లమా?" ఉండబట్టలేక అడిగింది తనే. మళ్ళీ నవ్వింది రేఖ.

"పెళ్ళి కాలేదనలేదు. చేసుకోలేదు. నాకంతగా ఎవరూ నచ్చలేదు." ఈసారి సంభాషణ పొడిగించటం ఇష్టం లేనట్టు పుస్తకం మళ్ళీ తెరిచింది. తనూ పక్కకి తిరిగి కళ్ళు మూసుకుంది కానీ ఇక నిద్రపడుతుందా? రేఖకి తెలుసా తన పెళ్ళి ఎవరు చెడగొట్టారో? చిన్న చిన్న పొరపాట్ల వల్ల జీవితాలెంత మారిపోతాయి? తనూ స్వతహాగా చెడ్డదేమీ కాదు. కానీ నిస్సహాయతా, పెళ్ళి కావాలన్న ఆశా, కాలేదన్న నిరాశా, కాదేమోనన్న బెంగా అన్నీ కలిసిన ఒక అసహ్యకరమైన మానసిక స్థితిలో తనలా చేసింది. కానీ దానివల్ల రేఖ పెళ్ళే కాకుండా ఉండిపోతుందనుకోలేదు. తను చేసిన పొరపాటుకి, కేవలం తనకొక్కదానికే కాక, రేఖకి కూడా శిక్ష పడిందన్నమాట. ఆలోచనలతో రాత్రంతా నిద్రపోలేదు సురేఖ.

హైదరాబాదు చేరటానికి ఇంకా రెండు గంటల ప్రయాణం బాకీ ఉండగా రేఖని చేత్తో తట్టి లేపింది.

"రేఖా! నీతో ఒక సంగతి చెప్పాలి."

ఆశ్చర్యంగా చూసింది రేఖ. "ఇప్పుడా? ఏమిటంత అర్జంటు విషయం?"

అయోమయంగా అడిగింది.

"సునీల్‌తో నీ పెళ్ళి చెడగొట్టింది నేనే!"

"సునీల్‌తో? ఏ సునీల్?" అన్నదే కానీ ఆమె మొహంలో ఒక రకమయిన బాధ నిద్రలేచింది.

"నువ్వు యం.ఎస్సీ.లో ఉండగా, పెళ్ళి చేసుకుందామనుకున్న సునీల్. అతను నీకోసం కాలేజీకి వచ్చి నిన్ను బైక్ మీదెక్కించుకుని పోయేవాడు. నేనక్కడే బస్టాపులో నిలబడి చూసేదాన్ని."

"నువ్వు నా పెళ్ళి చెడగొట్టటం ఏమిటి?"

"ఎం.యస్సీలో ఉండగా మా వాళ్ళు నాకు బోలెడు సంబంధాలు చూసారు. ఒక్కటీ కుదరలేదు. కేవలం చదువూ తెలివితేటలు ఉండి అద్భుతమైన అందమో, బోలెడంత డబ్బో లేకపోతే ఎవరు చేసుకుంటారు? నిన్ను చూస్తే చాలా అసూయ వేసేది. నీకు పెళ్ళి కావటం పెద్ద కష్టం కాదు. అలాటి నీకు ఏమీ సంబంధాలు చూడటాలూ, పెళ్ళిచూపుల అవమానాలు లేకుండా అడ్డుపడటానికి ఒక ప్రేమికుడు. పాతికకి పైగా సంబంధాలు చూసినా నాకు కుదరలేదు. బయట ఇంత మంది అబ్బాయిల్లో నన్నొక్కరైనా ప్రేమిస్తే ఈ పెళ్ళి చూపుల బాధ తప్పుతుందనుకుంటే..."

కంఠంలోకి మెల్లిగా పాకుతున్న జీరని సవరించుకుని మళ్ళీ మొదలు పెట్టింది.

"ఇక ఈ జన్మకి దీని పెళ్ళి కాదు అని మా నాన్న శాపనార్థాలు పెడుతుండగా, సునీల్ వాళ్ళ సంబంధం వచ్చింది. అన్ని రకాలుగా సంబంధం స్థిరపడ్డట్టే నన్నారు. కట్నాలక్కర్లేదన్నారు. కానీ సునీల్‌ని చూడగానే తెలుసు నాకు ఈ పెళ్ళి కాదని. అనుకున్నట్టుగానే సునీల్ ఒక రోజు ఫోన్ చేసి చెప్పారు. అమ్మా నాన్నల బలవంతం మీద పెళ్ళి చూపులకొచ్చాడే కానీ తను అప్పటికే నిన్ను పెళ్ళాడాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. అందుకే తనీ సంబంధం వద్దంటున్నానీ, దయచేసి దీనికి ఎక్కువగా నొచ్చుకోవద్దనీ రిక్వెస్టు చేసారు. రెండు రోజులు బాగా ఆలోచించి మళ్ళీ నేనే అతనికి ఫోన్ చేసాను. నీకు అతనే కాక ఇంకా ఇద్దరు అబ్బాయిల నుంచీ పెళ్ళి ప్రస్తావనలున్నాయనీ, నువ్వు ముగ్గురిలో ఎవరినెంచుకోవాలా అని బాగా ఆలోచిస్తున్నావనీ చెప్పాను. అతన్ని నమ్మించటానికి చాలా కష్టపడ్డాను. బోలెడన్ని అబద్ధాలు

చెప్పాను. అబద్దం చాలా అందంగా, చాలా అమాయకంగా ఉంటుంది. అందుకే అందరూ అబద్ధాన్నెక్కువ నమ్ముతారు. అతనూ నా మాటలు నమ్మాడు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకున్నాడు."

రేఖ కళ్ళు నీటితో నిండిపోయాయి.

"పోనీలే! ఇప్పుడవన్నీ ఎందుకు. మీరంతా బాగానే ఉన్నారుగా? అతన్ని పెళ్ళి చేసుకోనందుకు నేనేమీ పెద్దగా డిజప్పాయింట్ అవలేదు కూడా", వణుకుతున్న కంఠాన్ని అదుపులోకి తెచ్చుకుంటూ అన్నదే కానీ, ఆమెకి గుండె పగిలిపోతున్న చప్పుడు బాగా వినిపిస్తుంది.

"కాదు! నేన్నీకింకా చెప్పాలి. అన్నీ ఉన్న నీకు సునీల్ కాకపోతే మరో అనీల్ దొరుకుతాడు, కానీ నాకు ఇంక మళ్ళీ పెళ్ళీ చూపులకి కూర్చునే ధైర్యం లేదు. అలా నా మనసుని మభ్య పెట్టుకుని ధైర్యంగా పెళ్ళి చేసుకున్నాను. సునీల్ పెళ్ళయిన కొత్తలో నాతో కొంచెం ముభావంగా ఉండేవాడు. అది అతను డిజప్పాయింట్ అయి ఉండడం వల్ల అని సర్ది చెప్పుకున్నాను. నా మాటలూ, తెలివి తేటలూ, చలాకీ తనంతో అతన్ని మళ్ళీ మామూలు మనిషిని చేయొచ్చని ధీమాగా ఉన్నాను. దాదాపుగా నా ప్రయత్నంలో నెగ్గాను కూడా. కానీ, ఇంతలో అనుకోని దెబ్బ తగిలింది! నేను ఎప్పటికీ తల్లిని కాలేనని వైద్య పరీక్షల్లో తేలింది. ఒక్కసారిగా నాకు అన్నిటిలోనూ ఆసక్తి చచ్చిపోయింది. బ్రతుకంతా అర్థం లేనట్టుగా, ఏదీ చేయబుద్ది కాని ఒక రకమైన డిప్రెషన్, నన్నా డిప్రెషన్‌లోనుంచీ బయట పడేయాలన్న ఆలోచనా, నా మీద అభిమానం, ఏవీలేని సునీల్, ఇదే నిజం. మిగతాదంతా ఉత్త అబద్ధం. అసలలా చేసినందుకే దేవుడే శిక్ష వేసాడేమో! అయాం సారీ రేఖా!"

విన్నదంతా అర్థం చేసుకుంటున్నట్టు మౌనంగా ఉండిపోయింది రేఖ. బస్సు హైదరాబాదు పొలిమేరలు చేరుకుంది.

"సురేఖా! నువ్వు సునీల్‌ని కాకుండా ఎవరిని పెళ్ళాడినా నీకు పిల్లలు పుట్టేవారు కారు, కదా? అంటే దేవుడు నిన్ను సునీల్‌కి అబద్ధం చెప్పినందుకు శిక్షించడమెలా అవుతుంది? నేనూ - సునీల్, ఇట్ వాజ్ నాట్ మెంట్ టుబీ, అంతే! నువ్వు కాకుండా సునీల్‌ని నేను పెళ్ళాడితే ఎలా ఉండేది? నువ్వు నాలాగా పెళ్ళి చేసుకోకుండా ఉండి పోయేదానివా? మన ఇద్దరి జీవితాలూ తారు మారుగా ఉండేవా? ఇలాంటి ప్రశ్నల వల్ల ప్రయోజనం ఉండదు."

బేగ్ భుజానికి తగిలించుకుని చెప్పింది,

"అనవసరమైన ఆలోచనలు పెట్టుకోకు. ఏదెలా రాసిపెట్టి ఉంటే అలాగే జరుగుతుంది. కొన్నిసార్లు అలాంటి వేదాంతం వంట బట్టించుకుంటే కానీ నెగ్గుకు రాలేం." నవ్వింది.

ఇద్దరూ బస్సు దిగారు.

"వస్తా సురేఖా, ఆల్ ది బెస్ట్", చేయి ఊపి ఆటో వెళ్ళిపోయింది.

కనీసం సునీల్ ఎలా ఉన్నాడని గానీ, తన అడ్రసు కానీ, ఫోన్ నంబరు కాని ఏదీ అడగలేదెందుకో. సునీల్‌ని కలవటం ఇష్టం లేకో, మరి తననే కలవటం ఇష్టం లేకో! దూరం నుంచీ చేయి ఊపుతున్న అన్నయ్య దగ్గరికి నడిచింది సురేఖ. ఈ మలుపులో రేఖ కనిపిస్తుందని ముందే తెలిసుంటే, అనుకుంటూ...

శారద గారు సౌత్ ఆస్ట్రేలియా లోని అడిలాయిడ్ నివాసి. తెలుగు, ఇంగ్లీషు రెండు భాషల్లోనూ రచనలు చేస్తుంటారు..